

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Και έπηκολούθησε πραγματικό μακελειό. Η λόγγος έβγαζαν χλωμή λάμψη, που σβύνονταν στο αίμα! Οι όπλοφόροι του Κοντοσταύλου ασπασμένοι παιά γύρισαν τις πλάτες και πανικώβλητοι έφυγαν προς το άλλο μέρος του βουνού.

— Κανείς να μη μείνη ζωντανός! ουρλιάζε ο προφήτης. Τα κόκαλα αυτών των καταραμένων ως άσπρισον τον τόπο τουτού! 'Αδελφοί! 'Ακολουθήστε με!

Και όρμησε προς καταδιώξιν τους...

ΟΠΟΥ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΕΡΟΥΛΙΑΚ ΦΘΑΝΕΙ ΣΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΑΞΕΩΝ

'Ο λοχαγός Ρολάνδος, Φερουλλιάκ, που στην κρισιμότερη στιγμή της μάχης έδινε τα τρομερότερα χτυπήματα, παρακολουθούσε συγχρονως και τί γινότανε γύρω του. Έσαφα έσκυψε και συνεκράτησε με το σιδερένιο του χέρι τον Προφήτη που όρμωσε προς καταδιώξιν του έχθρου και του έλεγε:

— Σε συγχάζω μ' όλη μου την ειλικρίνεια, καλέ μου φίλε. Μα τον όμφαλό του Σατανά, είσαι τέλειος πολεμιστής! Δεν πρέπει όμως να άσφακάζεσαι περισσότερο από τί χρειάζεται! Πάρε λοιπόν μαζί σου πηνήγνα-έξηντα παλληκάρια και κατέβα εκεί κάτω προς το Μαντάζιλο. Θά βρής εκεί διακόσια καλά όλογα. Τα έστειλε ο ...έξαιρέτος φίλος μας Μονγκρανού για τους όπλοφόρους του. Άρπάξε τα και σύρε τα προς το έδω...

'Ο Όνος του Βαλαάμ που δεν χαμογέλουσε ποτέ του, αυτή τη φορά χαμογέλασε και σκυθώντας το κεφάλι, έτρεξε να έκτελέση τη διαταγή.

Όταν έφυγε, ο Ρολάνδος μάζεψε γύρω του τους Ουγενότους και τους απαγόρευσε να καταδιώξουν τους νικημένους.

Σ' όλη τη διάρκεια της μάχης έκατο πάνω κάτω Ουγενότοι δεν είχαν κινήθει καθόλου από τη θέση τους. 'Ο λοχαγός τους είχε για έφεδρεία, 'Ετρεξε λοιπόν σ' αυτούς και τους έλεγε:

— Η σειρά σας, παιδιά μου!

Συγχρόνος με τη μύη του σπαθιού του τους έδειξε τους ίππεις του 'Ερμάνου που είχαν φανει στην άντικρουή οράχη.

Οι νέοι, ένδοξασμένοι από την πρώτη έκτυχία στην όποία αυτοί δεν συνατέλσαν και ποδοίντες να δείξουν τη γενναϊότητά τους, σηκώθηκαν άμέσως.

Στο μεταξύ ο Γερμανός 'Ερμάνος, άπ' τους όπλοφόρους του Κοντοσταύλου κι' αυτός, προχωρούσε διαρκώς.

Μόλις έφτασε όμως στο πεδιον της μάχης έμεινε κατάπληκτος. 'Ο τόπος ήταν στρωμένος από τα πτώματα των όπλοφόρων του Κοντοσταύλου.

— Βροντή του Θεού! Ουρλιάζε τότε. Και γυρίζοντας στους ίππεις του διάταξε:

— Όμωρός! και τάνατο σε όλο τουτο το κανάγια!

Οι άντρες κέντρωσαν τίλόγα τους. 'Η πρώτη όρμή τους ήταν άκράτητη. Το όροπέδιον έτρεμε κατ' άπ' τα σιδερένια πέταλα των όλόγων!...

— Έμωρός, παιδιά μου! φώναζε με βροντερή φωνή και ο Ρολάνδος.

Και όρμησε κι' ο ίδιος, σάν ήρωας της 'Ιλιάδος, μέσ' στη μέση της συμπλοκής. 'Η σύγκρουση υπήρξε τρομερή. Το άσάμι έσαφα πάνω στ' ατόαλι. Κλαγγές σπαθιών, λογγών και περικεφαλαίων άκούγοντουσαν. Άλλάγα πέφτανε μαζί με τους ίππεις, αφήνοντας χρημασιμούς άγονούς!...

Γιά μία στιγμή ο Ρολάνδος βρέθηκε μπροστά στον ήλαρχο 'Ερμάνο.

— Κέρατα των Σατανάδων!..., φώναζε ο τυχοδιώκτης λοχαγός. Δεν εινε πρώτη φορά, μου φαίνεται, παλληκαρά μου, που σε βλέπω...

— Γιά, Γιά, ούτε έγκώ! άποκρίθηκε ο άρματολόγος. Έγκώ γνωρίζω έμένα.

— Άν δέν άκατάμωι, έχετε στη μέση του χαριτωμένου προσώπου σας μία σπαθιά δική μου.

— Γιά, Γιά. Άλλά να σου το άνταποντάκω τώρα άμέσω, γκε-

ναϊότατο Φερουλλιάκ.

— Φυλάξου λοιπόν, έκλαμκρότατο 'Ερμάνε!

Οι δύο άρχηγοί ήταν έτοιμοι νάρθουν στα χέρια. Κι' άπ' τη μία μεριά κι' άπ' την άλλη, έβγινε προς στιγμήν άνακοχή δβλων. 'Ο καθένας σταμάτησε, για να χορτάσουν τα μάτια τους από το άπροσδόκητο θέαμα της μοναδικής αυτής μοτομαχίας, στη μέση τη; μάχης.

— Πάρ' την, φώναζε πρώτος ο Γερμανός.

Και κατάφερε στο Ρολάνδο μία σπαθιά, που θάταν άξια να κόψη στα δύο όλόκληρο δέντρο, άπ' την κορυφή ως τη ρίζα! 'Ο λοχαγός όμως άπέκρουσε το χτύπημα.

— Πάρ' την κ' σου τώρα, φώναζε ο Ρολάνδος, κι' άν μορής άπόκρουσέ την.

Και φέρνοντας μία βόλτα στον άέρα το σπαθί του έκοψε στα δύο την περικεφαλαϊάν του άντιπαλου του, χωρίς όμως να του άνοϊξή και το κεφάλι.

Τότε, ως εκ συνθήματος, οι δύο άντιπαλοι ξαναγύρισαν στις άρχικές τους θέσεις και όρχηθη άμέσως πάλι ο ένας έναντιον του άλλου, σάν λαίλαπες. Έπληθε τότε μία τρομαχτική σύγκρουση στήθος με στήθος, κατά την όποία ο Γερμανός σωριάστηκε κάτω άπ' το άλόγο του κατατραυματισμούς, έλεινούς.

Μά σε λίγο καθόρθωσε να σηκαωθεί όρθιος.

Τότε ο Ρολάνδος, από άρίππευε κι' αυτός, έλεε στον άντιπαλου του:

— Θά πολεμήσουμε τώρα πεζοί. Αυτό άπαιτεί η ευγένεια.

'Ο 'Ερμάνος έλαβε στάση άμυντική. 'Ηταν κολλισός στο σώμα και έξεργώσε στο ύψος το λογαγί μας κατά ένα τουλάχιστον κεφάλι. Όπίσσω, κι' ο Φερουλλιάκ ήταν τέλειος τύπος ρωμαίου και άθλητικού άνδρος.

Γι' αυτό και η μοτομαχία τους είχε συγκεντρώσει την προσοχή και των δύο στρατοπέδων, τα όποια την παρακολουθούσαν μ' ένδιαφέρον.

Πρώτος χτύπησε πάλι ο 'Ερμάνος, μά ο λοχαγός άπέκρουσε το χτύπημα του με τόση έκπιδείητητα, ώστε τον έκανε ν' άνησχήση.

Και έλαβε άμυντική στάση, άμυνόμενος όσο μπορούσε καλύτερα έναντιον των τρομερών χτυπημάτων του Φερουλλιάκ και άνταποδιδαν αυτά.Μά δεν τά κατάφερε ως το τέλος.

Σε μία στιγμή ο Φερουλλιάκ όρμησε με ύψομένο το χέρι και με μία άντάνατος έκπιδείη κίνηση, έχωσε το σπαθί του ως τη λαβή στο στήθος του Γερμανού.

'Ο γίγας σωριάστηκε κάτω σά βαλανιδιά που την έκοψαν άπ' τη ρίζα. — Μπιστεύω ότι τη έκπιτρετείς ντελίκως! ψιθύρισε.

Και γέροντας στο άριστερό του πλευρό έκανε ένα σπασμό και ξεψύχησε.

Ένας διπλός άλλάλαγμός άντήχησε άμέσως σ'όλόκληρο τ' όροπέδιο: άλλάλαγμός γαρός εκ μέρους των Ουγενότων κι'άλλάλαγμός όρηγής εκ μέρους των άνθράκων του Κοντοσταύλου. 'Η μάχη ξαναόρησε πάλι,μά ήταν παιά εύκολο να άνθραχίσουν την έκβαση της.Οι Ουγενότοι, περίφανοι για τον θρίαμβο του άόρηγού τους επέντελεσαν κι' αυτά τα θάματα.Οι άντιπαλοι τους σιγά-σιγά άόρσαν να φύγουν. Τότε έκείνοι όρχηξαν πίσω τους κι' όσου; δεν τους σκότωναν τους έπιαναν αιχμαλώτους.

Όταν τελείωσε παιά η μάχη με θρίαμβο των Ουγενότων, ο 'Όνος του Βαλαάμ συγκέντρωσε όλους τους αιχμαλώτους και τους ώδήγησε μπροστά στο Φερουλλιάκ.

— Θά τρέφομε τώρα όλους αυτούς τους πεινασμένους; τον έρώτησε:

— Άκούστε με, καταργαρόοι, έλεε ο λοχαγός, άπειθυνημένος προς τους αιχμαλώτους. Θά βγάλεις τις πανοπλίες σας και θά τις παραδώσετε μαζί με τα όπλα σας στον ύπασπιστή μου. 'Επειτα θά πάτε να κρεμαστήτε όπου θέλατε. Άν γυρίσετε στον Κοντοσταυλο, να του πητε ότι έγώ ο Ρολάνδος Φερουλλιάκ Γαλβαρνό Ποτίας έν 'Αγεννίς, άρχιστάτης των Ουγενότων, άν μάθω ότι θά έσκολοιθήση να κρημιά όποιονδήποτε άνθρωπο για θρησκευτικούς λόγους, θά πάω στο Παλμρόνδο, θά γκρεμισώ τον πύργο του, και θά κάνω δευτέραν έκδοσι, σημαντικός έκπιδείημένη, τον ξυλοκοπημάτων που ελχε κάποτε την τιμή να του δάσω με τη θήκη του σπαθιού μου.

(Άκολουθεί)

Είσαι τέλειος πολεμιστής, φίλε μου!...